

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/218/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209996
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8212209996.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a členov JUDr. Petra Šama a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 30.12.2014 pod č. k. 4C/222/2012-68, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej a vo výroku o trovách konania.

O d m i e t a odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku, ktorým vylúčil vec na samostatné konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Bardejov vyššie označeným rozsudkom v časti nároku žalobcu pôvodne vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2C/80/2012, 2C/81/2012, 2C/83/2012, 2C/85/2012, 2C/87/2012, 2C/88/2012, 4C/446/2012, 4C/474/2012 vylúčil na samostatné konanie. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Vychádzal zo zistenia, že:

Žalobca podal na Okresnom súde Svidník dňa 27.9.2012 žaloby, ktorými sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.359,03 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/80/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.775,77 eur (pôvodná sp. zn. Okresný súd Svidník 2C/81/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 767,10 eur (pôvodná sp. zn. Okresný súd Svidník 2C/83/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.279,74 eur (pôvodná sp. zn. Okresný súd Svidník 2C/84/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 726,54 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/85/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 654,62 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/86/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 695,19 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/87/2012). Tieto žaloby odôvodňoval tým, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd nerozhodol v ním vedenom exekučnom konaní, špecifikovanom v tejto žalobe o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „v zákonom stanovenej lehote“, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia.

V ten istý deň žalobca podal na Okresnom súde Svidník aj žaloby, ktorými sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 3.986,74 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 797,35 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/82/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 6.448,22 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.289,64 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/88/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 1.690,13 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 338,03 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/90/2012). Tieto žaloby odôvodňoval tým, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd nerozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia.

V ten istý deň žalobca podal na Okresnom súde Svidník tiež žalobu, ktorou sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/89/2012). Túto žalobu odôvodňoval tým, že OS Svidník ako exekučný súd rozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Okresný súd Svidník uznesením zo dňa 9.10.2012 sp. zn. 2C/80/2012 rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 2C/80/2012, 2C/81/2012, 2C/82/2012, 2C/83/2012, 2C/84/2012, 2C/85/2012, 2C/86/2012, 2C/87/2012, 2C/88/2012, 2C/89/2012, 2C/90/2012, na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Svidník vedené pod spisovou značkou 2C/80/2012.

Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17NcC/70/2012 zo dňa 18.10.2012 boli sudcovia Okresného súdu Svidník vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci a vec bola prikázaná Okresnému súde Bardejov, kde je vedená pod spisovou značkou 4C/222/2012.

Dňa 27.2.2012 žalobca podal na Okresnom súde Svidník žalobu, ktorou sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 175,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/446/2012) ako aj náhrady majetkovej škody vo výške 175,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/474/2012). Tieto žaloby odôvodňoval tým, že OS Svidník ako exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote.

Okresný súd Svidník uznesením zo dňa 9.10.2012 sp. zn. 4C/446/2012 rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 4C/446/2012, 4C/474/2012 na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Svidník vedené pod spisovou značkou 4C/446/2012.

Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1NcC/64/2012 zo dňa 18.10.2012 boli sudcovia Okresného súdu Svidník vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci a vec bola prikázaná Okresnému súde Bardejov, kde je vedená pod spisovou značkou 2C/326/2012.

Okresný súd Bardejov uznesením zo dňa 28.4.2014, sp. zn. 4C/222/2012, rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 4C/222/2012 a 2C/326/2012 na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Bardejov vedené pod sp. zn. 4C/222/2012.

V žalobe odôvodenej neskorým vydaním poverenia na vykonanie exekúcie pôvodne vedenej na OS Svidník pod sp. zn. 2C/89/2012 žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu. Ďalej v nich tvrdil, že písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súde Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola

založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučnými titulmi v príslušných exekučných konaniach, ktorých sa týkali podané žaloby, boli rozsudky rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tej- ktorej žiadosti. V týchto svojich žalobách žalobca poukazoval na to, že exekučný súd napriek tomu, že tá-ktorá vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol v jednotlivých dotknutých prípadoch o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom podľa žalobcu v žiadnom z dotknutých prípadov neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postupy exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávne a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa žalobcu nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná lebo počas špecifikovaných období nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca (ako poškodený) v dotknutých veciach počas súdneho konania nachádzal. Žalobca sa podľa jeho tvrdení v týchto samostatne podaných žalobách dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

V žalobe (sp. zn. 2C/89/2012) majetkovú škodu, ktorej náhradu žalobca požadoval, žalobca vyčíslil vo výške po 125,-eur, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi dorúčením žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v každom jednotlivom prípade v príslušnom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu po 70,-eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu po 40,-eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konaní na exekučnom súde sumu po 15,-eur. Súčasne poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami.

Vo vzťahu k uplatneným náhradám nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca v tejto žalobe (sp. zn. 2C/89/2012) poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie vecí v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu márnym plynutím času (v jednotlivých prípadoch) boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávok a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenčnej povinného. Žalobca uvádzal, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Ďalej uviedol, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanými pohľadávkami a ich príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov. Podľa žalobcu nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní

ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval tiež na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Vyslovil názor, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. S poukazom na v jednotlivých týchto žalobách uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy vypočítal jednotlivé požadované náhrady nemajetkovej ujmy alikvotným pomerom sumy 55,-eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu s poukazom na ním uvádzanú dĺžku doby bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu v tom- ktorom prípade. Poukázal tiež v týchto žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

V samostatne podaných žalobách, o ktorých sa konanie pôvodne viedlo pod spisovými značkami 2C/82/2012, 2C/88/2012, 2C/90/2012 (tvrdené nerozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia „postupom v ktorom by súd správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“), žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, a že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučnými titulmi v príslušných exekučných konaniach, ktorých sa týkali podané žaloby, boli rozsudky rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Ďalej poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Podľa žalobcu exekučný súd napriek tomu, že tá-ktorá vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol v jednotlivých dotknutých prípadoch o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Podľa žalobcu exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - preskúmaním žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhov na vykonanie exekúcie a exekučných titulov - rozsudkov rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu (t.j. bez splnenia zákonných podmienok) bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné

preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu (zásadu legality). Podľa žalobcu súd konajúci v pozícii exekučného súdu nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa („vmanévrovanie“ veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený). Žalobca poukazoval ďalej na to, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní a tiež na prejavenie vôle zákonodarcu kreáciou ust. § 40 a 43 zákona o rozhodcovskom konaní poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd, len vtedy ak dôjde k splneniu podmienok definovaných v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a ich splnenie nastane včas (t.j. v lehote upravenej v § 41 zákona o rozhodcovskom konaní) - t.j. ak nedôjde k včasnému splneniu podmienok podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judiciálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Žalobca tvrdil, že z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán- všeobecný súd dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase (t.j. tam, kde ich platné právo zaraďuje). Tiež uviedol, že ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku sú tieto obmedzenia zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu nielen v rovine normatívnej ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení, pretože základné práva nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie, preto všeobecný súd si pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia musí byť vedomý, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa), pričom tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že ochrana týchto práv sa celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Poukazoval na to, že ochranu práva vymedzenú cestou aplikácie § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Žalobca tiež vo vyššie uvedených žalobách uviedol, že exekučný súd tým, že vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na taký postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v tom-ktorom právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a príslušným dlžníkom (povinným) odvíjajúcom svoju podstatu od uzavretej (v jednotlivých žalobách označenej) zmluvy o úvere, nakoľko na jednej strane existuje podľa žalobcu právne relevantný exekučný titul (rozsudky rozhodcovského súdu), ktorý nemožno zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou (toho-ktorého) rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania (pričom rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní). Vyššie opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky rozhodnutej veci.

Týmito svojimi žalobami, vedenými pôvodne na OS Svidník pod sp. zn. 2C/82/2012, 2C/88/2012, 2C/90/2012, žalobca uplatňoval náhrady majetkovej škody a to v každom jednotlivom prípade v celkových sumách zodpovedajúcich tej-ktorej istine s príslušenstvom, ktoré podľa neho nemôžu viac byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi z príslušného záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň v týchto žalobách uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to v každom jednotlivom prípade v rozsahu 20 % z istiny s príslušenstvom uplatňovanej v tom- ktorom jednotlivom prípade (t.j. príslušnej výšky majetkovej škody). Uplatňované nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňoval tým, že samotné konštatovanie

porušenia práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Podľa žalobcu došlo nesprávnym úradným postupom k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, pričom mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Žalobca uvádzal, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Tiež uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Podľa žalobcu vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy; súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy; uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy; že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Žalobca tiež uviedol, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Poukázal tiež vo vyššie uvedených žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

V samostatne podaných žalobách, konanie o ktorých bolo pôvodne vedené na OS Svidník pod sp. zn. 2C/80/2012, 2C/81/2012, 2C/83/2012, 2C/84/2012, 2C/85/2012, 2C/86/2012, 2C/87/2012 (tvrdené neskoré rozhodnutie o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia), žalobca taktiež uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, a že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa ňou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom zvýraznil, že exekučným titulom v príslušnom exekučnom konaní, ktorého sa týkala uvedená žaloba bol rozsudok rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie

rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Poukazoval tiež na to, že exekučný súd napriek tomu, že daná vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Súčasne poukazoval na to, že vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v tomto konaní a primäl porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne (nie len vo vzťahu k tejto konkrétnej exekučnej veci) dňa 2.7.2009 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 13.11.2009 spísal a podal ďalšiu Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 25.2.2010 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania / Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní, dňa 30.8.2010 spísal a podal Sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní, dňa 23.11.2010 spísal a podal Sťažnosť na prieťahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu, dňa 25.5.2011 opätovne spísal a podal Sťažnosť na prieťahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu. Ďalej v tejto svojej žalobe, o ktorej sa pôvodne konalo na OS Svidník pod sp.zn. 3C/292/2012 uviedol, že opísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), lebo podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, pričom nečinnosť okresného súdu nie je podľa neho ničím ospravedliteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca nachádzal v predmetnej veci počas súdneho konania, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pričom žalobca sa, podľa jeho tvrdení v dotknutej žalobe, dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. V tejto žalobe žalobca uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody, ktorú vyčíslil sumou 125,-eur, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v príslušnom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,-eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-eur. Súčasne poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami. Rovnako v tejto žalobe uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý je podľa žalobcu dôsledkom nesústredenej činnosti okresného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenčného povinného, pričom najmä žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Uvádzal v nej ďalej, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv, uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov

riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Tvrdil, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov, tiež uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Tvrdil, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy, že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Aj v tejto žalobe žalobca poukazoval na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala. S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy v súdnom konaní vypočítal požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy (za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky) alikvotným pomerom sumy 55,-eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V samostatne podaných žalobách, o ktorých sa konanie pôvodne viedlo pod spisovou značkou 4C/446/2012, 4C/474/2012 (tvrdené včasné nerozhodnutie o zmene súdneho exekútora), žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, ďalej poukazoval na to, že pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal a podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Poukazoval na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora, pričom zvýraznil to, že exekučný súd bol povinný rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia takéhoto návrhu, pričom však exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, a to podľa žalobcu napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, pričom podľa žalobcu neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (Exekučným poriadkom), podľa žalobcu nečinnosť súdu nie je ničím ospravedliteľná, pričom žalobca sa podľa jeho tvrdení dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, vždy až po doručení uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora - skutkový dej bol podľa žalobcu zavŕšený doručením uznesenia o zmene exekútora.

Žalobca v tejto žalobe majetkovú škodu, ktorej náhradu požadoval, vyčíslil vo výške 175,-eur, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v uvedenom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-eur a na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje

spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-eur.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca v tejto žalobe poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčnej povinného. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Podľa žalobcu úplne zbytočné a právne nezodpovedajúce časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov, uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. S poukazom na konkrétne rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy vypočítal požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy alikvotným pomerom sumy 55,32 eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu s poukazom na ním uvádzanú dĺžku doby bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu. Poukázal tiež v žalobe na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

Žalovaná s podanými žalobami nesúhlasila, podaním doručeným súdu 23.9.2013, navrhla žaloby v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov konania. Podstatnými námietkami žalovanej proti uplatnenému nároku, ktoré táto podrobne rozviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe boli poukaz na zmätočnosť podaní žalobcu, na prenášanie dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu nesúceho dôkazné bremeno na súd. Ďalej na to, že nie je jasný titul nároku na náhradu škody vzhľadom na uplatňovanie nárokov žalobcom z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov a na druhej strane z dôvodu nezákonného rozhodnutia. Poukazovala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne, poukazovala na nečinnosť žalobcu vo vzťahu k predbežnému prerokovaniu nárokov na náhradu škody a neposkytnutie súčinnosti z jeho strany s tým, že nárok žalobcu preto vôbec nepovažuje za predbežne prerokovaný. Podľa žalovanej prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Vo vzťahu k namietaným prieťahom v konaní poukazovala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, a že existenciu prieťahov v konaní nepovažuje za preukázanú. Žalovaná tiež vzniesla námietku premlčania vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia resp. k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom

23.4.2009 (t.j. tri roky pred tým, ako jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody). Namietala tiež vyčíslenie škody, poukázala na to, že požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové a že skutočnú škodu treba dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok - v opačnom prípade je preskúmanie predmetného nároku znemožnené. Poukázala na to, že žalobca nepreukázal jednak vznik ani výšku škody. Poukázala tiež na nepreukázanie vzniku nemajetkovej ujmy, ako ani toho, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Tiež poukazovala na negatívne vnímanie žalobcu a jeho praktík verejnosťou a uviedla, že považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi pokiaľ žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže táto mu mala vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Uviedla, že je potrebné preukázať aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody či nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím, pričom nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Vo vzťahu k žalobám týkajúcich sa neskorého rozhodnutia o zmene súdneho exekútora žalovaná poukazovala aj na to, že v rozhodnutí o zmene exekútora súd zároveň poverí vykonaním exekúcie exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom pôvodne vykonaním exekúcie povereného exekútora - teda na nevyhnutnosť vykonať zo strany exekučného súdu aj iné úkony v dôsledku ktorých nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote nemožno považovať za zbytočné prietahy a nesprávny úradný postup.

Právny zástupca žalobcu v písomne podanom vyjadrení zo dňa 13.06.2014 uviedol, že súdu predložil znalecký posudok č. 1/2014 s tým, že jeho založenie originálu do každého konania by bolo mimoriadne finančne náročné a personálne zaťažujúce a preto uviedol spisovú značku, pod ktorou je znalecký posudok založený (4C/219/2012). Tento dôkaz preukazuje minimálnu výšku spôsobenej škody. Žalobca odkazuje na originál znaleckého posudku ako na skutočnosť známu súdu z jeho činnosti. Je nepochybné, že majetková škoda v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie dosahuje hodnotu minimálne 30,76 eur a majetková škoda v každom individuálnom prípade neskorého rozhodovania o zmene súdneho exekútora dosahuje hodnotu minimálne 31,68 eur. Porušením práv spoločnosti vznikla aj nemajetková ujma.

Zo znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave, Znalecký ústav, č. 1/2014, odbor Ekonomika a riadenie podnikov, Ekonomika a manažment zo dňa 17.01.2014 súd zistil, že žalobca zadal vypracovanie predmetného znaleckého posudku za obdobie rokov 2009-2012. Ako literatúru použili napr. Teoriú a prax firemných financií, Oceňování majetku a dluhu v účetníctví, Riadenie hodnoty podniku, Podnik a podnikanie, Metódy oceňovania podniku, Stanovení hodnoty firiem, Finančno-ekonomická analýza podniku od rôznych autorov. Predmetom znaleckého posudku je posúdenie činností a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa. Znalecký ústav posudzoval činnosti spoločnosti Pohotovosť, ktoré boli uskutočnené v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov SR, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora. Výpočet škody obsahuje štyri základné časti:

- Zvýšené mzdové náklady
- Náklady na tlač
- Náklady na úpravu informačného systému
- Náklady na telekomunikačné služby a poštovné

1. Výpočet zvýšených nákladov: zistenie pracovného času jedného pracovníka, jeho priemernej hodinovej mzdy, časová náročnosť a porovnanie - zadané množstvo tabuliek. Celkové mzdové náklady na jednu hodinu práce sú 9,052 eur. Mzdová náročnosť na 1 žalobu /N/ZP a NP/ je 4,151 eur a mzdová náročnosť na 1 žalobu /ZE/ 5,076 eur.

2. Náklady na poštovné - 85.676,94 eur, pričom za jeden úkon je vo výške 3,01 eur a v priemere menej ako doporučené zásielky a jednu žalobu.

3. Náklady na telekomunikačné služby - priemerná cena na jednu žalobu 4,43 eur

4. Prepočet nákladov na tlač - na jednu žalobu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pripadá 5,31 eur nákladov vynaložených na správu tlače.

5. Prepočet nákladov na úpravu informačného systému - na jednu žalobu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pripadá 13,86 eur nákladov vynaložených na úpravu informačného systému.

Žaloby NZP a NP sú v celkovej výške 30,76 eur a žaloby ZE - 31,68 eur.

Na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne:

Žaloby NZP a NP spolu 30,76 eur (mzdové náklady 4,15 eur, náklady na tlač 5,31 eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86 eur, náklady na poštovné 3,01 eur, náklady na telekomunikačné služby 4,43 eur).

Žaloby ZE spolu 31,68 eur (mzdové náklady 5,07,- eur, náklady na tlač 5,31 eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86 eur, náklady na poštovné 3,01 eur, náklady na telekomunikačné služby 4,43 eur).

Žalovaný v písomne podanom vyjadrení zo dňa 22.04.2014 uviedol, že znalecký posudok predložený žalobcom považuje za nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody navrhovateľa a navrhujú naň neprihliadať z nasledujúcich dôvodov :

1. Na strane 3. znaleckého posudku znalecký ústav uvádza, že je vypracovaný na základe objednávky žalobcu, je jednostranný, následkom čoho ho odporca spochybňuje ako nevieryhodný, nakoľko tento nezažadoval súd, žalovaný nemal možnosť sa k nemu vyjadriť, náklady na poštovné, tlač, posudzovanie ktorých je predmetom posudku, nespĺňajú zákonom predpokladané kritérium skutočností, na preukázanie ktorých by bolo nutné disponovať odbornými znalosťami. Pri vypracovaní posudku sa vychádzalo len z podkladov žalobcu, ktoré sú nepresné. I napriek skutočnosti, že predmetom znaleckého posudku nebolo určiť, či v konkrétnom konaní došlo, resp. nedošlo k pochybeniu exekučného súdu, nakoľko táto otázka je predmetom konania vo veci samej. I napriek tomu znalecký ústav konštatoval, že k nesprávne úradnému potup súdu došlo, a to bez bližšieho odôvodnenia, s tým, že časť žalôb bola súdmi zamietnutá už na prvom stupni, pričom tieto odôvodnili predmetné rozsudky nenaplnením skutkovej podstaty nesprávneho úradného postupu zo strany súdov tak, ako to predpokladá z. č. 514/2003 Z.z. Najzávažnejším nedostatkom posudku je, že tento by mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom úradný postup exekučného súdu, ktorý je žalobcom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Znalecký posudok je len prepočtom nepreukázaných a žalobcom tvrdených sumárnych údajov a tvrdení na počet žalôb, čo je neprípustné. Skutočnosť, že znalecký ústav operoval pri vypracovávaní posudku so štatistickými údajmi, vedie tiež k záveru o jeho nedôveryhodnosti. Výpočty pripomínajú voľnú úvahu. Rovnako namietal posudzované obdobie rokov 2009-2012, keď väčšina konaní neprebíhala v tomto období. Znalecký posudok nepreukazuje, že k zvýšeniu počtu zamestnancov nedošlo napr. v dôsledku prirodzeného hospodárskeho rastu žalobcu. Namietá, že vo výpočtoch sú zahrnutí i pracovníci pre trestné konanie a pracovníci pre styk s verejnosťou. Jednoznačne spochybňuje závery znaleckého posudku ako i jeho relevanciu a spôsobilosť akýmkoľvek spôsobom preukázať prípadnú majetkovú škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s navrhovateľom namietaným postupom súd v exekučnom konaní.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie na deň 28.10.2013, 20.2.2014 (vo veci sp. zn. 4C/222/2012), 28.2.2014 (vo veci sp.zn. 2C/326/2012) a na deň 30.12.2014. Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila - svoju neúčast' ospravedlnila s poukazom na hospodárnosť konania, o odročenie pojednávania nežiadala. Žalobca a jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie taktiež nedostavili. Súd postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy, k čomu je potrebné uviesť, že právnym zástupcom žalobcu elektronickou poštou, vždy v pracovný deň bezprostredne predchádzajúci pojednávaniu (piatok dňa 25.10.2013 o 17.38 hod. a dňa 27.2.2014 o 19:15 hod.) boli doručené ospravedlnenia a žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré súd už vzhľadom na čas ich doručenia nepovažoval za včasné ani za riadne ospravedlnenie a žiadosti o odročenie pojednávania nepovažoval za dôvodné. Ani v nich uvádzané dôvody na odročenie pojednávania nemožno považovať za dôležité dôvody ako ich má na mysli ustanovenie § 119 O.s.p. (predvolanie na pojednávanie na deň 28.10.2013 bolo právne zástupcovi žalobcu doručené

13.9.2013, predvolanie na pojednávanie na deň 20.2.2014 bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené 20.11.2013, predvolanie na pojednávanie na deň 28.2.2014 bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené 21.11.2013), pričom ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania neobsahuje deň kedy sa právny zástupca žalobcu, resp. samotný žalobca, dozvedel o dôvode, pre ktorý žiadal odročiť pojednávanie, neboli k nemu pripojené žiadne doklady preukazujúce skutočnosti v ňom uvádzané, k uvedenému podaniu neboli pripojené žiadne doklady o tom, že by na pojednávania uvádzané v danom podaní bol žalobca a jeho právny zástupca predvolaný skôr než na pojednávanie v tejto právnej veci. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 68/98 z 13. januára 1999 v zmysle ktorého kolízia dvoch pojednávanií toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie riadne a včas vytyčeného pojednávania.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 6Er/663/2010 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému C. P. o vymoženie sumy 516,-eur s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 2C/84/2012) bola dňa 3.8.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 13.10.2010, dňa 24.11.2010 exekučný súd vyzval právneho zástupcu oprávneného predložiť exekučnému súdu zmenku, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 21.5.2012 tak, že túto zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky, na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, lebo táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, teda rozhodcovský súd nemal právomoc na konanie. Oprávnený odvolanie proti uzneseniu nepodal, toto nadobudlo právoplatnosť dňa 28.2.2013.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 4Er/678/2010 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému T. L. o vymoženie sumy 400,-eur s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 2C/90/2012) bola dňa 9.8.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20.10.2010, dňa 27.10.2010 exekučný súd vyzval právneho zástupcu oprávneného predložiť exekučnému súdu zmenku, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 31.5.2012 tak, že túto zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky, na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, lebo táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, teda rozhodcovský súd nemal právomoc na konanie. Oprávnený odvolanie proti uzneseniu nepodal, toto nadobudlo právoplatnosť dňa 26.6.2012.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 4Er/53/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému L. F. o vymoženie sumy 27.721,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 2C/89/2012) bola dňa 6.12.2008 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 9.1.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 21.1.2009.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník zn. 2Er/464/2010 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému L. L. o vymoženie sumy 1.158,41 eur s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 2C/82/2012) bola dňa 12.5.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 16.7.2010, dňa 23.7.2010 exekučný súd vyzval exekútora predložiť na vec sa vzťahujúcu zmluvu o úvere a či si v uplatňuje trovy exekučného konania na čo exekútor reagoval dňa 9.8.2010 oznámením že si trovy exekúcie neuplatňuje, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 29.10.2010 tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Proti uzneseniu podal oprávnený odvolanie ktoré podaním zo dňa 19.1.2011 vzal späť, následkom čoho Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 24.2.2011 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie o zastavení exekučného konania nadobudlo právoplatnosť dňa 23.5.2011.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník zn. 7Er/538/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému I. P. o vymoženie sumy 400,29 eur s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 2C/86/2012) bola dňa 26.8.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2009, dňa 28.10.2009 exekučný súd vyzval oprávneného predložiť na vec sa vzťahujúcu zmluvu o úvere na čo oprávnený reagoval dňa 18.11.2009 doručením žiadosti o informáciu o stave konania, súd podaním zo dňa 19.1.2010 vyzval aj právneho zástupcu oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, no bezúspešne. O žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 3.5.2010 tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Proti uzneseniu podal oprávnený odvolanie. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 30.9.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.7.2011, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

Žalobca sa teda domáha voči žalovanej z dôvodu, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd rozhodol v exekučnom konaní špecifikovanom v žalobe o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby: náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/89/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 4Er/53/2009).

Žalobca sa tiež domáha voči žalovanej z dôvodu, že Okresný Svidník ako exekučný súd rozhodol v jednotlivých ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v jednotlivých žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po uplynutí zákonom stanovenej doby: náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.279,74 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/84/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 6Er/663/2010), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 654,62 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/86/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 7Er/538/2009).

A žalobca sa tiež domáha voči žalovanej z dôvodu, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd nerozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia: náhrady majetkovej škody vo výške 3.986,74 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 797,35 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/82/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 2Er/464/2010), náhrady majetkovej škody vo výške 1.690,13 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 338,03 eur (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/90/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 4Er/678/2010).

Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou čl. 46 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ďalej § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a, § 9 ods. 1, 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. uzavrel, že žaloby žalobcu, ktoré boli v tejto veci spojené na spoločné konanie, sú nedôvodné v celom rozsahu a preto ich všetky zamietol.

Vo vzťahu k všetkým zamietnutým žalobám v prvom rade poukázal na to, že v tomto konaní žalobca nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť toho-ktorého nimi uplatňovaného nároku - v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním tej-ktorej konkrétnej žaloby a splnenie podmienok v čase podávania žalôb pre podanie tej-ktorej žaloby v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že v čase podania jednotlivých žalôb bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušné nároky na súde, resp., že k zhojeniu prípadnej predčasnosti podaných žalôb došlo v priebehu tohto konania uplynutím príslušnej doby podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (pokiaľ teda skutočne požiadal o predbežné prerokovanie toho-ktorého žalovaného nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí tej-ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s tým-ktorým príslušným exekučným konaním) pritom žalobca bol povinný predložiť k jednotlivým žalobám (§ 79 ods. 2 O.s.p.), nakoľko zo žiadnej dotknutej žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol.

Žalobca v žalobe týkajúcej sa neskorého vydania poverenia (žaloba pôvodne vedená pod sp. zn. 2C/89/2012) potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Svidník, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOST', s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnej V. Q.Ď., nar. XX.XX.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 11424/2008.

V súvislosti so žalobami týkajúcimi sa rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby (žaloby pôvodne vedené pod sp.zn. 2C/84/2012, 2C/86/2012) bolo žalobcom uvedené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Svidník, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOST', s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnému T. L., nar. XX.X.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 6221/2009.

V súvislosti s vecami týkajúcimi sa žalôb pre nerozhodnutie o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by súd správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“ (žaloby pôvodne vedené pod sp.zn. 2C/82/2012, 2C/90/2012) bolo zo strany žalobcu v podaní zo dňa 11.12.2012 oznámené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Svidník, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOST', s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnému T. L., nar. XX.X.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 6221/2009. Toto však nie je preukázaním vyššie uvedených skutočností a tiež tu vyvstáva otázka prečo by mal žalobca pripojiť príslušné potvrdenia týkajúce sa žalôb prejednávanych v tejto veci k žalobe o úplne inej veci a nepripojil ich priamo k žalobám, o ktorých rozhodoval súd v tomto konaní a ktorých sa mali týkať. Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie týchto žalôb (samotnú žalovateľnosť jednotlivých nárokov na súde) a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila že išlo o žiadosti týkajúce sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu - teda ani z tohto nemal súd preukázané, že v konkrétnych prípadoch týkajúcich sa uplatnených nárokov v tomto konaní došlo pred podaním tej-ktorej žaloby skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu jednotlivé žaloby, ktoré boli prejednávané v tomto konaní, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi.

Treba zvýrazniť skutočnosť, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (v uznesení č.k. 4C/222/2012-17 zo dňa 6.8.2013 a 2C/326/2012-36 zo dňa 6.8.2013).

Žalobca v žalobe pôvodne vedenej pod sp.zn. 2C/89/2012 zhodne tvrdil, že v príslušnom exekučnom konaní došlo k ničím neodôvodneným prietahom v konaní pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie malo dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty.

Z tohto pohľadu je už na prvý pohľad a bez ďalšieho zrejme absolútne zjavná nedôvodnosť a neopodstatnenosť tejto žaloby žalobcu vedenej pôvodne pod sp.zn. 2C/89/2012. Z obsahu príslušného exekučného spisu Okresného súdu Svidník sp.zn. 4Er/53/2009 totiž jasne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že v týchto konaniach súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol absolútne promptne a pred uplynutím lehoty, ktorej porušenie žalobca v týchto žalobách tvrdil. Preto založenie

akejkolvek zodpovednosti žalovanej za majetkovú škodu či vznik nemajetkovej ujmy žalobcu tu neprichádza absolútne do úvahy.

Z obsahu fotokópie spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er/53/2009 totiž vyplýva, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému L. F. o vymoženie sumy 27.721,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 2C/89/2012) bola dňa 6.12.2008 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 9.1.2009 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 21.1.2009, t.j. už v dvanásty deň po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu, čo ďaleko predstihuje 15 dňovú zákonnú lehotu, ktorej porušenie žalobca tvrdil. Z tohto pohľadu je tvrdenie žalobcu v tejto jeho žalobe o tom, že omeškanie súdu trvalo viac ako šesť mesiacov tvrdením, ktoré absolútne odporuje výsledkom vykonaného dokazovania a ako také je zavádzajúce a nepravdivé.

Čo sa týka žalobcom namietaných zbytočných prietahov v ostatných exekučných konaniach, ktoré žalobca tvrdil vo všetkých ostatných týmto rozsudkom zamietnutých žalobách (t.j. v žalobách pôvodnej sp.zn. 2C/82/2012, 2C/84/2012, 2C/86/2012, 2C/90/2012) súd poukazuje na to, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v príslušných exekučných konaniach v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo v tom-ktorom exekučnom konaní rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o zastavení exekučného konania bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konania v tomto smere nie je kompetentný preskúmať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca nesúci vo veci dôkazné bremeno však ani o takýchto sťažnostiach vo vzťahu k vyššie uvedeným konaniam a výsledku ich vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu žiadne dôkazy). Opačný výklad, ako výklad o nemožnosti posudzovať prietahy v konaní všeobecným súdom by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj sudy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (správnosť týchto záverov pritom potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného [konkrétne od 1.1.2013] ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

O konštatovaní zbytočných prietahov vyššie uvedenými orgánmi však žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy, pričom tu zároveň treba poukázať na to, že pokiaľ v žalobe vedenej pôvodne na OS Svidník pod sp. zn. 2C/84/2012 (príslušné exekučné konanie sp. zn. 6Er/663/2010) výslovne poukazoval na svoje „enormné“ úsilie k vydaniu rozhodnutia prostredníctvom svojich žiadostí, podnetov a sťažností, ktoré v tejto žalobe na jej čl.3 a 4 čo do dátumu a obsahu podrobne špecifikoval, tak z obsahu príslušného exekučného spisu OS Svidník (6Er/663/2010) vyplýva, že v uvedenej veci žiadne takéto podania žalobcom učené neboli. Táto argumentácia žalobcu je tu teda zjavne nedôvodná (podľa žalobcovho tvrdenia dokonca prvá z týchto žiadostí, podnetov a urgencií mala byť učená už dňa 2.7.2009, ďalšia 23.9.2009, potom 13.11.2009, 25.2.2010, 30.8.2010 a 23.11.2010, hoci exekučné sp. zn. 7Er/538/2009 (žaloba OS Svidník sp. zn. 2C/86/2014) začalo až dňa 26.8.2009, teda až po viac ako mesiaci a pol odo dňa keď mal žalobca podľa svojich tvrdení údajne prvýkrát začať „urgovať“ rozhodnutie v tejto veci).

Vo vzťahu k relevancii tvrdení žalobcu obsiahnutých v jeho žalobách treba tiež poukázať na to, že v texte týmto rozsudkom zamietnutých žalôb sp.zn. 2C/82/2012, 2C/84/2012, 2C/86/2012, 2C/90/2012 žalobca uvádzal úplne iné dátumy rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí tej-ktorej žiadosti o udelenie poverenia, než ako boli zistené z obsahu pripojených a oboznámených exekučných spisov, resp. ich

fotokópií (podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnému C. P. / sp. zn. OS Svidník 6Er/663/2010/ malo byť rozhodnuté až dňa 27.6.2012 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté už dňa 21.5.2012 a to zastavením exekučného konania; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnému T. L.G. /sp.zn. OS Svidník 4Er/678/2010/ malo byť rozhodnuté až dňa 13.6.2012 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté uznesením zo dňa 31.5.2012 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnému L. L. /sp.zn. OS Svidník 2Er/464/2010/ malo byť rozhodnuté až dňa 30.1.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté už dňa 29.10.2010 a to uznesením o zastavení exekučného konania; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnému I. P. /sp. zn. OS Svidník 7Er/538/2009/ malo byť rozhodnuté až dňa 16.8.2010, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté už dňa 3.5.2010).

Zároveň súd poukazuje na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú vyššie citované) sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia tej- ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany exekútora súdu. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú odcitované vyššie), sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by zákonodarca zamýšľal stanoviť pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňovú alebo inú lehotu, zaiste by to bol v § 44 ods.2 Exekučného poriadku priamo a výslovne uviedol. Ak ale zákonodarca v § 44 ods.2 druhá veta Exekučného poriadku výslovne uviedol, že „ak súd nezistí rozpor...do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu“ a potom v samostatnej tretej vete tohto ustanovenia osobitne uviedol, že „ak súd zistí rozpor...žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne“ bez toho, že by tam zakotvil akýmkoľvek spôsobom vyjadrenie akejkoľvek lehoty, potom je absolútne zrejmé, že neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota stanovená nebola a nie je.

Keďže žalobca tvrdené prieťahy v postupe exekučného súdu vyvodzuje z času uplynutého od dátumu začatia exekučného konania (t.j. odo dňa keď bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie do zápisnice u súdneho exekútora) do dňa rozhodnutia súdu, treba tiež uviesť to, že tento čas pre posudzovanie prípadných prieťahov súdu nemôže byť smerodatný, lebo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzniká, a čas jej realizácie preto možno posudzovať až odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu. Tu potom súd pripomína žalobcovi, že súdny exekútor, ktorého si žalobca sám a dobrovoľne zvolil na vykonanie exekúcie, doručoval tu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v štyroch zo štyroch prípadov súdu až po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, v ktorej tak bol v zmysle § 44 ods.1 Exekučného poriadku povinný učiniť (v prípade exekučného konania proti povinnému C. P. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 3.8.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 13.10.2010, teda po viac ako dvoch mesiacoch po spísaní návrhu; v prípade exekučného konania proti povinnému T. L. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 9.8.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 20.10.2010, teda po viac ako dvoch mesiacoch po spísaní návrhu; v prípade exekučného konania proti povinnému L. L. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 12.5.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 16.7.2010, teda po viac ako dvoch mesiacoch; v prípade exekučného konania proti povinnej I. P. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 26.8.2009, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 14.10.2009, teda po viac ako dvoch mesiacoch. Nečinnosť exekučného súdu preto nemožno posudzovať, ako to robil žalobca v jednotlivých žalobách, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku - spísania toho-ktorého návrhu pred exekútorom).

Okrem toho, okresný súd doby, v ktorých o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia, resp. o zastavení exekučného konania exekučný súd vo vyššie uvedených exekučných konaniach rozhodol, nepovažuje vzhľadom na konkrétne okolnosti týchto vecí vôbec za neprimerane dlhé jednak vzhľadom na obsah posudzovaných exekučných titulov, súvisiacich zmlúv o úvere a všeobecných podmienok (ako vyplývajú z jednotlivých spisov), ako ani vzhľadom na príslušné úkony a výzvy exekučného súdu adresované žalobcovi a súdnemu exekútorovi v súvislosti s riadnym preskúmaním exekučných titulov ako sú vyššie pri jednotlivých exekučných konaniach popísané. Ak žalobca argumentuje prietiahmi spôsobenými nerozhodnutím v zákonnej lehote, súd nad rámec už uvedených dôvodov vo vzťahu k neexistencii zákonnej lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pripomína, že aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní, viď napr. Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 16/02 v ktorom Ústavný súd judikoval, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietiahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Súdu je z obsahu exekučných spisov Okresného súdu Svidník s ktorými sa oboznámil v rámci dokazovania v tejto veci, ako aj z jeho vlastnej činnosti (§ 121 O.s.p.) a z ďalších u neho vedených vecí žalobcu proti žalovanej známe, že žalobca inicioval obrovské množstvo exekučných konaní na podklade nespôsobilých exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, preto vyvodzovať právo z tvrdených prietahov v týchto konaniach, ktoré boli od začiatku nedôvodné a neopodstatnené, lebo na ich iniciovanie žalobca nemal spôsobilý podklad (exekučný titul) nie je podľa súdu vzhľadom na množstvo týchto konaní a predovšetkým konkrétne okolnosti prejednávanych vecí namieste. Aj opakovane tvrdené legitímne očakávania žalobcu totiž treba posudzovať s prihliadnutím na to, že žalobca sa dobrovoľne a sám rozhodol iniciovať tieto exekučné konania práve na podklade rozhodcovských rozsudkov, kde bolo vzhľadom na platnú právnu úpravu nevyhnutné preskúmať rozhodcovské doložky, skúmať či sa vymáha právom dovolené plnenie, pričom exekučné konania boli vyhlásené za nedôvodné, neprípustné, tak ako v tu prejednávanych veciach. Základný právny princíp spravodlivosti od súdu požaduje, aby právna ochrana nebola poskytovaná tomu, kto sám právo porušuje. Každý by mal ctíť zásadu, že z nepráva nemôže vzniknúť právo a nárok na právnu ochranu majú len práva, nadobudnuté v súlade so znením a účelom zákona. Tu uplatňované nároky žalobcu je nemožné nehodnotiť aj v týchto intenciách. Na začiatku to bol totiž práve žalobca, ktorý inicioval najskôr rozhodcovské, a potom následne tu prejednané exekučné konania proti povinným, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Žalobcu pritom z takéhoto postupu nijako neospravedlňuje prípadná existencia určitej pohľadávky proti povinným. Inými slovami povedané, nemôže sa zo zákonom zakázaného konania stať zákonom dovolené konanie len s poukazom na existenciu pohľadávky. Preto ak sa žalobca snaží celú zodpovednosť preniesť na exekučný súd tvrdením, že ak by ten rozhodol skôr, a teda žalobca by skôr vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá, mohol uskutočniť náhradu exekučného titulu, čím údajne postup súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára, tak tu súd pripomína žalobcovi, že zodpovednosť za „nevedomosť“ žalobcu o nespôsobilosti jeho exekučného titulu ani samotné riziko jeho podnikania nemožno prenášať na exekučný súd, resp. na žalovanú. Ak by sa žalobca skutočne správal ako riadny hospodár, zaiste by ako oprávnený neinicioval množstvo nedôvodných, zbytočných exekučných konaní a ako riadnemu hospodárovi mu už to, že v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote nebolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie a následne mu preto nemohlo byť doručené ani upovedomenie o začatí exekúcie mohlo signalizovať, že na vykonanie exekúcie nie sú splnené zákonné podmienky.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výškach zodpovedajúcich istinám s príslušenstvom, ktoré podľa žalobcu viac nemôžu byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní (ktorej sa žalobca domáhal vo svojich žalobách vedených pôvodne na OS Svidník pod sp.zn. 2C/82/2012, 2C/90/2012 - príslušné exekučné konania 2Er/464/2010, 4Er/678/2010), treba poukázať na to, že uvedené škody žalobcovi v žiadnom prípade nemohli vzniknúť. Vo vyššie uvedených exekučných konaniach exekučný súd nevykonával žiaden úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, neporušil princíp právnej istoty rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v príslušných exekučných konaniach, ani nevyvolal stav

zakladajúci prekážku veci právoplatne rozhodnutej (k otázke namietaných zbytočných prietáhov sa súd vyjadril už vyššie). V prvom rade treba zvýrazniť tú skutočnosť, že žiadne z rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie resp. o zastavení exekučného konania nebolo zrušené ako nezákonné. Vo veci sp.zn. 7Er/538/2009 bolo zastavenie exekučného konania potvrdené odvolacím súdom, vo veci sp.zn. 6Er/663/2010 sa žalobca proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zo dňa 21.5.2012 ani neodvolal, vo veci sp. zn. 4Er/678/2010 sa žalobca proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zo dňa 31.5.2012 takisto neodvolal, vo veci sp.zn. 2Er/464/2010 vzal odvolanie späť. Exekučný súd bol oprávnený a povinný skúmať či boli v dotknutých exekučných konaniach splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie (či na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti toho-ktorého exekučného titulu, musel na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Okrem iného bol povinný skúmať či exekučné tituly, na základe ktorých súdny exekútor žiadal o udelenie poverení na vykonanie exekúcie, boli spôsobilými exekučnými titulmi v zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučnými titulmi v dotknutých exekučných veciach boli rozsudky rozhodcovského súdu, musel pritom exekučný súd popri ust. Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej tiež iba „ZoRK“). Podľa Ústavného súdu SR v rozhodnutí z 3.3.2011 č. k. IV. ÚS 60/2011-13, vnútroštátny súd môže ex officio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Obdobne Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 18.1.2012 sp. zn. 6 Cdo 143/2011 konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške po 125,-eur, ktorú žalobca požadoval v žalobách pôvodne vedených na OS Svidník pod sp. zn. 2C/84/2012, 2C/86/2012, žalobca vznik takejto škody na jeho strane nepreukázal, ako ani výšku uvedenej, ním požadovanej škody. Žalobca podľa svojich tvrdení v týchto žalobách v tomto prípade v období od doručenia príslušnej žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia o nej vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Z oboznámeného obsahu súvisiaceho exekučného spisu OS Svidník zn. 6Er/663/2010, ktorého sa žaloba 2C/84/2012 týkala, pritom neboli zistené absolútne tvrdené urgencie zo strany žalobcu v danom exekučnom konaní - nie sú teda preukázané žiadne náklady spojené s administratívnym spracovaním ich textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné. Žalobca tiež nepredložil jediný dôkaz o skutočnej výške nákladov na správu svojej pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému ani výšku nákladov na udržiavanie a správu informačného systému, ako ani tú skutočnosť, že by pracovné výkony jeho zamestnancov a udržiavanie a správa informačného systému bolo potrebné výlučne v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu v dotknutom konaní o podanej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom konaní teda žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako relevantne nepreukázal, ako ani príčinnú súvislosť medzi činnosťou exekučného súdu a žalobcom proklamovanými vyššie uvedenými nákladmi, ktoré žalobca považuje za vzniknutú škodu. K tomu treba poznamenať, že žalobca nijako nepreukázal, že by mu ním uvádzaná škoda mala v celom rozsahu vzniknúť výlučne v dôsledku postupu exekučného súdu (tu treba zvýrazniť, že samotný súdny exekútor, ktorého si žalobca zvolil, predložil exekučnému súdu v danom prípade žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie výrazne po uplynutí zákonom určenej lehoty /viac ako dva mesiace po spísaní

návrhu na vykonanie exekúcie/ a súdu pritom zo strany žalobcu neboli predložené žiadne doklady ani o tom v akom presnom časovom období a v akom presnom rozsahu v danom období mala táto škoda, resp. tá-ktorá jej časť žalobcovi vzniknúť a teda či prípadne nebola spôsobená práve postupom žalobcom zvoleného súdneho exekútora). Zároveň samotné tvrdenie žalobcu o paušalizácii reálnych vecných nákladov preukazuje, že v tomto konaní nebola žalovaná skutočná škoda a aj z uvedeného dôvodu nebolo možné dotknutej žalobe v danej časti vyhovieť (viď k tomu vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Ak žalobca v súvislosti so vznikom tejto majetkovej škody vo výške 125,-eur, ktorú súd má za nepreukázanú poukazyval na to, že táto suma by ho nezaťažila „ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu“ nedá sa mu pripomenúť, že žiadna suma by s určitosťou a predovšetkým žalobcu nezaťažila v prípade, ak by sa v predmetnom konaní nedomáhal vymožená pohľadávky na základe nespôsobilého exekučného titulu.

Keď v priebehu konania žalobca podal znalecký posudok č. 1/2014 týkajúci sa vyčíslenia majetkovej škody, z obsahu tohto posudku je zrejmé, že vychádzal znalec len z podkladov poskytnutých zadávateľom. Podklady boli kontrolované len po formálnej stránke, vecná stránka obsiahnutá v ekonomických a účtovných výstupoch je garantovaná poskytovateľom informácií. Z tohto dôvodu znalecký ústav ustálil len výšku škody, no nevychádzal z tej skutočnosti, že žalobcovi skutočne táto škoda majetková, či už nemajetková vznikla. Súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda vo veci sp. zn. 10C 175/2014. „Ku skutkovým záverom ohľadom zvýšených nákladov žalobkyne na mzdy zamestnancov, na poštovné, na tlač a na správu informačného systému dospel súd zo znaleckého posudku č. 1/2014, ktorého faktickú správnosť v tomto smere súd nespochybňuje. Z uvedeného znaleckého posudku však podľa súdu v žiadnom prípade nevyplýva, že tieto zvýšené náklady sú v príčinnej súvislosti práve s exekučným konaním, v ktorom malo podľa tvrdenia žalobkyne dôjsť k prietiahom“. Celkovo tak možno v tejto časti skonštatovať, že až na tri úkony (sťažnosť na prietahy) nemožno zo znaleckého posudku nijakým spôsobom zistiť, prečo sú zvýšené mzdové náklady dôsledkom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, a nie celkom jednoduchým a logickým dôsledkom skutočnosti, že žalobkyňa sa jednoducho v rokoch 2009 až 2011 rozhodla uplatniť a vymáhať obrovské množstvo nárokov voči svojim dlžníkom, čo si nevyhnutne vyžiadalo zvýšenú administráciu a s ňou spojené náklady. Inak povedané, zo znaleckého posudku nemožno nijako zistiť, či by k týmto zvýšeným nákladom nebolo došlo aj v prípade, že by súdy vydali všetky poverenia na vykonanie exekúcie presne v zmysle žiadostí žalobkyne a v zákonnej 15 dňovej lehote. Predložený znalecký posudok preukazuje nanajvýš tak fakty v ňom uvedené (skutočnosť, že u žalobkyne došlo v rokoch 2009 až 2011 k zvýšeniu mzdových nákladov a nákladov na poštovné, tlač a správu počítačového systému), no v žiadnom prípade nepredstavuje dôkaz príčinnej súvislosti týchto zvýšených nákladov s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Na základe toho odvolací súd podľa § 132 v spojení s § 120 ods. 1 O.s.p. (dôkazné bremeno žalobcu) dospel k záveru, že vznik škody v príčinnej súvislosti nebol dokázaný“. Z uvedených dôvodov súd neprihliadal na tento znalecký posudok, ktorý má v tomto prípade povahu listinného dôkazu za účelom preukázania tvrdení žalobcu.

Podľa prílohy bodu 1. písm. q) smernice 93/13/ES patria medzi nekalé podmienky (v zmysle čl. 3 bodu 1. a 2. smernice) aj podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane. Uvedená smernica bola prebratá do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004, ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Na základe zásady nepriameho účinku je táto smernica záväzná aj pre Slovenskú republiku a treba ju používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy.

I keď samotní povinní vystupujúci vo vyššie uvedených exekučných konaniach nevyužili oprávnenia v zmysle § 40 ZoRK, bol exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovských doložiek, od ktorých rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc v príslušných ním vedených konaniach, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor tohto-ktorého rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť príslušného

exekučného titulu. Tiež bol oprávnený a povinný skúmať splnenie ďalších podmienok pre vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku. Takýmto postupom exekučný súd naplňal povinnosť vyplývajúcu z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Exekučný súd v konaniach ním vedených pod sp.zn. 2Er/464/2010, 7Er/538/2009 dospel k záveru o nepreskúmateľnosti a o nevykonateľnosti exekučného titulu a v konaní 6Er/663/2010, 4Er/678/2010 k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky. Svoje závery v každom rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie resp. o zastavení exekučného konania v príslušných exekučných konaniach náležite a podrobne odôvodnil) Exekučný súd teda v uvedených konaniach preskúmal predložené rozhodcovské rozsudky a príslušné žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, resp. exekučné konania podľa zák.č. 244/2002 Z.z. zastavil nakoľko dospel k záveru, že príslušné rozhodcovské rozsudky neboli vykonateľnými exekučnými titulmi, na základe ktorých by bolo možné viesť exekúciu. V uvedených veciach postupy exekučného súdu boli plne opodstatnené a zákonné. Uvedené postupy exekučného súdu neboli posudzovaním vecnej správnosti toho- ktorého rozsudku rozhodcovského súdu a nesmerovali k ich zrušeniu. Okrem toho nemožno sa stotožniť s názorom žalobcu (v žalobách pôvodne vedených na OS Svidník pod sp. zn. 2C/82/2012, 2C/90/2012), že exekučný súd vo vyššie uvedených exekučných konaniach založil prekážku veci rozhodnutej - pokiaľ totiž rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie v príslušných veciach, resp. je jeho rozsudok nepreskúmateľný a nevykonateľný, ním vydané rozsudky, ktoré boli predložené ako exekučné tituly sú nulitnými, t.j. ničotnými aktmi, ktoré sú z hľadiska právneho neexistujúce a nikoho nezaväzujúce a ako také nemôžu zakladať v prípadnom občianskom súdnom konaní prekážku rozhodnutej veci. Z uvedeného vyplýva, že nároky žalobcu na náhrady majetkovej škody vo výškach zodpovedajúcich istinám s príslušenstvom (v zmysle žalôb vedených pôvodne na OS Svidník pod sp. zn. 2C/82/2012, 2C/90/2012 sú absolútne nedôvodné, nakoľko žalobcovi uvedené škody nevznikli.

Súd opätovne zdôrazňuje, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Napriek uvedenej skutočnosti žalobca taktiež v tomto konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s jednotlivými prípadmi rozhodovania OS Svidník v ním vedených exekučných veciach (tam kde boli žiadosti o udelenie poverenia zamietnuté, resp. exekučné konania boli zastavené, t.j. žaloby pôvodnej sp.zn. 2C/82/2012, 2C/84/2012, 2C/86/2014, 2C/90/2012) vznikla nemajetková ujma. Súd v tomto konaní nemal preukázané žiadne porušenie základných práv a princípov právneho štátu v daných exekučných konaniach, ani porušenie práva na súdnu ochranu či práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ku ktorým by došlo zo strany OS Svidník. V príslušných exekučných konaniach bolo už od ich začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickým osobám, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčie toho-ktorého povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania tej-ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, resp. s údajnou absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že postupy exekučného súdu v jednotlivých vyššie uvedených exekučných konaniach v súvislosti s tou-ktorou vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom spôsobili zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - ide tu iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijako preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V súvislosti s tvrdenou frustráciou

treba pripomenúť, že žalobca v exekučných konaniach nevystupoval ako povinný, voči ktorému by sa viedlo nedôvodné exekučné konanie, ale ako oprávnený, ktorý sám také nedôvodné konanie inicioval. Žalobca v žiadnom jednotlivom prípade, čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb, nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadosťučinení pri konaní ústavného súdu podľa tretej časti, druhej hlavy, šiesteho oddielu zákona č. 38/1993 Z.z. (ako požadoval žalobca v žalobe vedenej pôvodne na OS Svidník pod sp. zn. 2C/84/2012 a 2C/86/2012 s poukazom na v týchto žalobách uvedených nálezov Ústavného súdu SR) a čo sa týka v žalobách pôvodne vedených na OS Svidník pod sp. zn. 2C/82/2012, 2C/90/2012 uplatnených nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy vo výškach po 20 % z tej-ktorej istiny s príslušenstvom požadovanej v jednotlivých uvedených žalobách z titulu majetkovej škody, treba opätovne zdôrazniť, že súd nemal nijako preukázané, že by v dotknutých exekučných konaniach OS Svidník (ktorých sa jednotlivé uvedené žaloby dotýkali) došlo k akémukoľvek nezákonnému či nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu a teda nebolo súdu v žiadnom z týchto prípadov preukázané, že by žalobcovi vôbec vznikla akákoľvek nemajetková ujma, ktorej náhradu v peniazoch by prípadne bolo možné žalobcovi priznať.

K absolútnej nedôvodnosti akýchkoľvek náhrad žalobcu v súvislosti s jeho žalobou pôvodne vedenou pod sp.zn. 2C/89/2012, kde bolo dokazovaním bez akýchkoľvek pochybností vyvrátené tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe, lebo poverenie na vykonanie exekúcie tam bolo udelené riadne a včas, sa už súd vyjadril vyššie.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

V časti nároku žalobcu pôvodne vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 2C/80/2012, 2C/81/2012, 2C/83/2012, 2C/85/2012, 2C/87/2012, 2C/88/2012, 4C/446/2012, 4C/474/2012 vylúčil vec na samostatné konanie, nakoľko pre aktuálnu nemožnosť zabezpečiť pre potreby dokazovania príslušné exekučné spisy iný postup neprichádzal do úvahy.

S poukazom na dôvody, pre ktoré boli príslušné žaloby zamietnuté, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa jednotlivými námietkami žalovanej voči dotknutým žalobám obsiahnutými v jej vyjadrení (osobitne tými, ktoré v podstate korešpondujú s vyššie uvedenými dôvodmi zamietnutia príslušných žalôb v tomto konaní, ako aj tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žaloby v tomto konaní zamietol - napr. k námietke premlčania, zmätočnosti žalôb a pod.).

Záverom poznamenal, že nakoľko žalobca v tomto konaní v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhov v jednotlivých žalobách medzitýmnym rozsudkom o základe tej-ktorej veci - ak totiž vznik škody nie je preukázaný. Teda bolo by nezmyselné, aby súd medzitýmnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p.. Na pojednávaní dňa 30.12.2014 vo vyhlásenom rozsudku, okrem iného, rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.), že v celom rozsahu neúspešný „žalobca je povinný zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške, ako budú určené v písomnom vyhotovení v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“ - žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčísliła, pričom z obsahu celého spisového materiálu jej žiadne preukázateľné trovy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývajú. Preto v písomnom vyhotovení rozsudku žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Zároveň uviedol, že o trovách konania vo veciach vylúčených na samostatné konanie bude rozhodnuté v konaní o vylúčenej veci.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal zrušiť rozsudok a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že súd rozhodol o merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho

vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súdny sú vo svojej rozhodovacej činnosti viazané Ústavou SR, ústavným zákonom, medzinárodnými zmluvami a zákonom. Nárok žalobcu nemožno interpretovať prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514 v znení zákona č. 412/2012 Z.z. a uvádzať do konania princíp retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd vytvára konštrukciu pri zamietnutí nároku na majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v dôsledku nedôveryhodnosti údajov. Platné právo nepozná zánik právneho nároku nedôveryhodnosťou údajov. Žalobca nemá k dispozícii exekučný spis, a tak o niektorých skutočnostiach mohol len usudzovať. Ani táto skutočnosť nemôže zo strany štátneho orgánu vytvárať nesprávny úradný postup. Je nesporné, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote.

Súd odignoroval vysvetlenie vzniku stavu právnej neistoty. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Má aplikovať platné právo a akékoľvek úlohy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd ani samotný štát neprijali žiadne opatrenie na riešenie vzniknutej situácie pri prieťahoch v súdnom konaní, ak dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy a pod.. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávany za vinu žalobcovi a návrh zamietť.

Ďalej namietal, že súd sa nedostatočným spôsobom oboznámil so znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške navrhutej škody a taktiež sa vôbec nezaoberal jeho návrhom na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o prerušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd po zákonne ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že pokiaľ okresný súd návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k dôvodom odvolania žalobcu odvolací súd dopĺňa:

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z. dáva povinnosť súdu skúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora vykonaním exekúcie. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Exekučný poriadok dáva z úradnej moci povinnosť súdom skúmať žiadosť o udelenie poverenia a limituje 15-dňovú lehotu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pri bezchybnom návrhu. Exekučný poriadok neuvádza žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Žalobca ako oprávnený viedol exekučné konanie na základe rozhodcovského rozsudku v spotrebiteľských zmluvách, kde exekučný súd skonštatoval, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou, spotrebiteľ ňou nie je viazaný a táto v rozpore s ustanovením § 52 a násl. Občianskeho zákonníka a v rozpore so Smernicou 93/13/EHS. Na základe toho súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje 15-dňovú lehotu na udelenie poverenia pre súdneho exekútora, ale táto 15-dňová lehota nie je stanovená v prípadoch, keď súd nevyhovie návrhu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Aj keď sa žalobca domnieva, že aj v takomto prípade by mala platiť 15-dňová lehota na vydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, tak z Exekučného poriadku takáto povinnosť na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia nevyplýva. Preto nemôže dôjsť ani k porušeniu práva žalobcu na vydanie rozhodnutia - urobienia úkonu v zákonom stanovenej lehote. Nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

Štát má zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom len v prípade, keď takýto nesprávny úradný postup sa preukáže. Ak v Exekučnom poriadku neexistuje lehota na vydanie rozhodnutia o neudelení poverenia súdnemu exekútorovi, nemôže sa žalobca domáhať náhrady škody za nedodržanie neexistujúcej zákonnej lehoty, keď nedošlo k porušeniu právnej povinnosti súdom. Rozhodnutie okresného súdu je správne, pokiaľ nárok žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Žalobca v konaní uplatňuje právo na náhradu škody predstavujúcu istinu a príslušenstvo, ktoré viac nemôže byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu. Ako príčinu toho uvádza, že v exekučnom konaní sa nemôže domôcť svojho nároku, pretože uzavrel neplatnú rozhodcovskú zmluvu so žalovaným ako povinným. Exekučný súd zistil neplatné rozhodcovské doložky a konštatoval nedostatok právomoci rozhodcu rozhodovať o nároku žalobcu ako oprávneného. Takáto chyba oprávneného nemôže byť na ľarchu exekučného súdu, ktorý urobil svoju zákonnú povinnosť a preskúmal súlad titulu so zákonom. Rozhodnutie okresného súdu je preto správne, pokiaľ návrh žalobcu na náhradu škody zamietol.

Čo sa týka uplatnenia majetku ujmy v rozsahu 20 % z uplatnenej sumy - istiny s príslušenstvom, tak pochybenie žalobcu v exekučnom konaní a vymáhanie nároku z rozhodnutia rozhodcu bez platnej rozhodcovskej zmluvy nemôže byť základom nároku na nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Keď nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie nároku žalobcu bez zbytočného prietahu, nevznikol ani nárok na nemajetkovú ujmu.

Nevydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi v 15-dňovej lehote nemôže byť takou prekážkou, pre ktorú by nemohol oprávnený žiadať svoju pohľadávku zo zmenky alebo zmluvy o úvere iným spôsobom, než výkonom rozhodnutia. Aj z tohto dôvodu nevzniká žalobcovi nárok na uplatnenie návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Pre úplnosť odvolací súd dopĺňa a v tejto súvislosti zdôrazňuje, že podstatným dôvodom, pre ktorý došlo k zamietnutiu návrhu žalobcu, bolo to, že v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, žalobca nepreukázal výsledok vybavenia sťažnosti na prietahy, výsledok žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, ďalej nepreukázal právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, nepreukázal právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Podľa tohto ustanovenia sa totiž z týchto skutočností pri posúdení nesprávneho úradného postupu súdu musí vychádzať. Ak táto podmienka nie je splnená, nie je preukázané, že došlo k nesprávne úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a o zmene niektorých zákonov. Tu je treba uviesť, že aplikácia tohto ustanovenia aj na tvrdený nesprávny úradný postup pred 1.1.2013 je namieste, a nejde o pravú retroaktivitu. K definujúcim znakom právneho štátu patrí zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty. Avšak nie každá retroaktivita je nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu, na ktorom je budovaný právny štát, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci. Pri nepravej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy, a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti, ale

akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (viď. uznesenie NS SR z 29.6.2010 sp. zn. 4Cdo/98/2010).

Odvolačný súd zdôrazňuje, že v danom prípade nová právna neneguje účinky nesprávneho úradného postupu, len na druhej strane umožňuje posúdiť presnejšie podmienky, z akých je treba vychádzať pri skúmaní tejto právnej skutočnosti. Súd prvého stupňa teda správne vychádzal z tohto ustanovenia a nenaplnenia podmienok zo strany žalobcu v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom preukázanie nesprávneho úradného postupu je jednou z podmienok zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Ak táto podmienka nie je splnená, potom nie je dôležité skúmať ďalšie podmienky, ktoré je treba naplniť pri uvedenej zodpovednosti.

Ako už odvolací súd poukázal, preukázanie ostatných podmienok zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a ich skúmanie súdom prvého stupňa, vzhľadom na to, že nebola preukázaná prvá podmienka zodpovednosti, a to nesprávny úradný postup, nebolo pre rozhodnutie súdu prvého stupňa nevyhnutné.

Odvolačný súd pokiaľ ide o splnenie podmienky § 15a a § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, uvádza, že táto podmienka v čase rozhodovania súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu už bola splnená.

Pokiaľ ide o aplikáciu § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., odvolací súd považuje za potrebné zdôvodniť, že pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava, uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy; tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (viď. Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 4Cdo 98/2010). Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že právna úprava daná ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nijako neneguje účinky nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prietahoch, ale len tento stav rieši v čase účinnosti novej právnej úpravy.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku uvedenú v odvolaní, týkajúcu sa otázky trvania stavu právnej neistoty, podľa ktorej exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý proces neakceptovateľný, odvolací súd v tejto súvislosti má za to, že túto otázku súd prvého stupňa vyriešil správne aj s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012. Ak teda súd prvého stupňa o žiadosti súdneho exekútora nerozhodol v 15-dňovej lehote, rozhodol tak v súlade s ust. § 42 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého 15-dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 1 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z tohto pohľadu teda neobstojí ani posledná námietka týkajúca sa dĺžky zákonnej lehoty ustanovenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené konštatuje, že súd prvého stupňa správne rozhodol, ak návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej a vo výroku o trovách konania ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ súd prvého stupňa v poradí prvým výrokom vylúčil veci pôvodne vedené na Okresnom súde Svidník ako vec na samostatné konanie, odvolanie žalobcu proti tomuto výroku bolo potrebné odmietnuť, pretože ide o výrok rozsudku, ktorým sa upravuje vedenie konania a voči tomuto výroku odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.). Odmietnutie odvolania žalobcu proti tomuto výroku rozsudku má oporu v ustanovení § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p..

O trovách odvolacieho konania súd prvého stupňa rozhodne v konaní o vylúčených veciach.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.